

Očima Hany Jonášové,

operní pěvkyně a sólistky Národního divadla

Ovlivnila Vás rodina v rozhodnutí věnovat se pěvecké kariéře?

Určitě to tak bylo. Od malinka jsem byla obklopena hudbou ze všech stran. Maminčini rodiče mi od útlého věku zpívali lidové písničky, děda měl krásný tenor a babička soprán, a ač ani jeden z nich nebyl profesionál, byli to oni, kteří mě k hudbě přivedli. A tento zájem o hudbu byl umocněn prostředím, ve kterém jsem vyrůstala – mamka operní pěvkyně, tatka dirigent a varhaník. Často se zkoušelo i u nás doma. Později jsem s mamkou chodila pravidelně do divadla na zkoušky a představení a čím dál tím více jsem si uvědomovala, že si už nedovedu představit, že bych dělala v životě něco jiného než muziku.

Jaké to je, být dcerou a zároveň žačkou?

Bezvadné, ale někdy těžké. Mamka pro mě byla vždy obrovským vzorem, který nebylo snadné následovat. Velký

vzor na jednu stranu inspiruje, ale také mnohdy provokuje svou dokonalostí. Chtěla jsem být tak dobrá jak ona a to bylo samozřejmě, hlavně v začátcích, velmi svazující. Pochopitelně nás lidé neustále srovnávali, což také nebylo vždy snadné. Měla jsem neustále pocit, že musím dokazovat, že to, čeho jsem docílila, nebylo jen proto, že jsem „dcera paní Jany Jonášové“. Ale na druhou stranu to bylo zase obrovskou výhodou. Měla jsem svého profesora od rána do večera k dispozici. Mnohé jsem mohla okouknout a odposlouchat, když jsem mohla mamku pozorovat, jak sama cvičí a učí se nové věci. Kdykoli jsem se na ni mohla obrátit s prosbou o radu v momentě, když se mi zrovna něco zcela nedařilo. Mamka byla na mě vždy přísnější než na ostatní své žáky, mnohem více ode mne vyžadovala, ale pak, když se něco vydařilo, uměla pochválit. Nikdy bych ji za jiného pedagoga nevyměnila.

Kolik času Vás stojí věnovat se zpěvu?

Samozřejmě že příprava na pěvecké vystoupení není jen v samotném zpívání. Patří sem například objevování repertoáru, který je vhodný pro můj hlas. Jeho zařazení do programu koncertů také stojí určitý čas. Jestli zrovna studuji nové věci, to pak samozřejmě vyžaduje více prostoru v mém denním režimu. Běžně, když nemám vystoupení, cvičím tak hodinu až dvě denně. V den představení či koncertu se jen lehce rozezpívám a snažím se hlas si zbytečně neunavovat. V současnosti jsem se začala věnovat i pedagogické činnosti, takže i příprava na výuku mých studentek představuje určité časové zaneprázdnění. Ale jestliže děláte práci, která vás baví a máte ji ráda, zase až tak čas nepočítáte.

Hana JONÁŠOVÁ, soprán

* Je absolventkou HAMU v Praze u prof. Jany Jonášové. Již během studia na HAMU v Praze vystupovala pohostinsky ve Státním divadle v Ústí nad Labem a po absolutoriu zde přijala angažmá. Mimo role Despiny v Mozartově opeře *Così fan tutte*, která byla jejím absolventským představením, zde mimo jiné nastudovala role Zuzanky v Mozartově *Figarově svatbě*, Gildy ve Verdiho *Rigolettu* a Rosiny v Rossiniho *Lazebníku sevillském*.

* Od roku 1991 byla stálým hostem Národního divadla v Praze a od roku 2002 sólistkou Státní opery Praha. V současné době je sólistkou Národního divadla v Praze. Vytvořila role v dílech W. A. Mozarta (*Kouzelná flétna – I. dáma; Così fan tutte – Fiordiligi a Despina; Figarova svatba – Zuzanka; Don Giovanni – Elvira*), k dalším rolím patří především *Rosina v Rossiniho Lazebníku sevillském*, *Gilda ve Verdiho Rigolettu*, ale i titulní role v opeře *J. Joplina Treemonisha* nebo *Sára v Mertově opeře La Roulette*.

* V roce 1999 natočila pro Supraphon a ČT roli Eleonory v opeře *B. Martinů Slzy nože pod taktovkou J. Bělohlávka* a v režii *J. Nekvasila*. Tato inscenace získala 2. cenu na festivalu *Zlatá Praha*.

* Mimo divadelní činnost se věnuje i činnosti koncertní – písňové i oratorní tvorbě. Vystupuje s předními našimi i zahraničními orchestry a komorními tělesy (*FOK, PFK, Virtuosi Pragenses, Státní filharmonie Brno, Královský orchestr Liverpool aj.*). Spolupracuje s Českou televizí a rozhlasem.

* Často hostuje v zahraničí (*Polsko, Finsko, Dánsko, Belgie, Lucembursko, Německo, Rakousko, Anglie, Japonsko, Hongkong aj.*).

Procestovala jste mnohé země v Evropě i mimo ni. Jak byste hodnotila českého posluchače a posluchače z jiných zemí?

Reakce a povaha publika je často dána povahou národa. Jinak se chová publikum např. v Itálii, kde jsou lidé temperamentnější, a jiné je vystupovat v Japonsku, kde je publikum umírněnější a své reakce nedává tak najevo. Ráda zpívám pro obecenstvo, které přišlo proto, že má rádo hudbu, kterou mu interpretuji. Nerozlišuji, pro koho zpívám, ale rozlišuji to, jestli dokáže publikum hudbu ocenit a potěšit se jí. A to myslím, že český posluchač dokáže!

Jak hodnotíte dnešní operní scénu a scénu např. před 20 lety?

Operní scéna se za ta léta určitě změnila. Je mi líto, že se z divadla pomalu vytrácejí různá pravidla a tradice, které dělaly divadlo divadlem a které v dřívějších dobách respektovaly a dodržovaly i ty největší umělecké osobnosti. Tyto tradice pomalu upadají v zapomnění a přednost dostávají „pravidla nová“, která mnohdy neodpovídají mým představám o výlučnosti umělecké práce na naší první scéně. Asi neřeknu nic nového, když zmíním upřednostňování experimentátorských režijních koncepcí, které jdou mnohdy proti

hudbě samotné, s cílem upoutat spíše diváka než posluchače. Ale nechtěla bych, aby můj pohled byl jen negativní. Jistě i dnes vzniká na našich operních scénách mnoho pozoruhodných projektů.

Čeho byste si přála ve své kariéře ještě dosáhnout?

Myslím, že cílem každého hudebníka je mít další příležitosti, a to jak na koncertním pódiu, tak v divadelních představeních. Přála bych si udržet se ještě dlouho na takové umělecké úrovni, aby tyto příležitosti nadále přicházely. A samozřejmě i ve své začínající pedagogické činnosti vidím další prostor pro uplatnění získaných zkušeností.

Musela jste se díky své kariéře něčeho zásadního vzdát?

Nemohu říct, že jsem se kvůli své profesi musela něčeho vysloveně vzdát, něco si odepřít. Musela jsem způsob života spíše své profesi přizpůsobit. Nikdy bych ovšem o tomto nemluvila jako o něčem významně omezujícím.

Jak trávíte svůj volný čas?

Ráda chodím do přírody. Máme chatičku se zahrádkou, která je pro mě relaxací a vyžitím zároveň. Hrabu se v hlíně jak ten krtek, pěstuji kytičky, zalévám a seču trávník. Je mi při této relaxační činnosti krásně.

Na co jste ve svém životě nejvíce hrdá?

Hrdá jsem na to, že jsem dosáhla ve své profesi té nejvyšší mety, které u nás, dle mého názoru, může operní zpěvák dosáhnout. To je být členkou „Zlaté kapličky“, Národního divadla v Praze, kde již působím od roku 1992. V osobním životě si vážím toho, že jsem byla schopna vedle své náročné profese vychovat bezvadného syna Vojtíka, který je mou radostí i oporou.

